

- heder og behandling i beskæftigelse og erhverv er et offentligt anliggende.
- b) Alle bør uden forskelsbehandling være lige-stillede med hensyn til muligheder og behandling, for så vidt angår:
- (i) adgang til erhvervsvejledning og arbejds-anvisning;
 - (ii) adgang til oplæring og beskæftigelse efter eget valg på grundlag af den enkeltes egnethed til sådan oplæring eller beskæftigelse;
 - (iii) forfremmelse på grundlag af personlige kvalifikationer, erfaring, dygtighed og flid;
 - (iv) tryghed i beskæftigelsen;
 - (v) aflønning af arbejde af samme værdi;
 - (vi) arbejdsvilkår, herunder arbejdstid, hvileperioder, ferie med løn, sikkerheds- og sundhedsmæssige foranstaltninger, foranstaltninger med hensyn til social tryghed og velfærd samt sociale ydelser i forbindelse med beskæftigelsen.
- c) Statsinstitutionerne bør overalt gennemføre en beskæftigelsespolitik uden forskelsbehandling.
- d) Arbejdsgiverne bør ikke gøre brug af eller tillade forskelsbehandling ved ansættelse eller oplæring af en person til beskæftigelse, ved hans forfremmelse eller fortsatte beskæftigelse eller ved fastsættelse af arbejdsvilkår; ej heller bør nogen enkeltperson eller organisation direkte eller indirekte hindre eller blande sig i arbejdsgivernes gennemførelse af dette princip.
- e) Ved kollektive forhandlinger og i samarbejdet mellem arbejdsgiverne og arbejderne bør parterne respektere princippet om ligestilling med hensyn til muligheder og behandling i beskæftigelse og erhverv og drage omsorg for, at der ikke i kollektive overenskomster optages bestemmelser, der indeholder forskelsbehandling med hensyn til adgang eller oplæring til beskæftigelse, forfremmelse eller fortsat beskæftigelse eller med hensyn til arbejdsvilkårene.
- f) Arbejdsgiver- og arbejderorganisationer bør ikke gøre brug af eller tillade forskelsbehandling med hensyn til optagelse af medlemmer, bevarelse af medlemskab eller deltagelse i deres anliggender.
3. Enhver medlemsstat bør
- a) gennemføre principperne om ikke-forskelsbehandling
 - (i) med hensyn til beskæftigelse, der er underkastet direkte tilsyn af en national myndighed;
 - (ii) ved erhvervsvejledning, faglig oplæring og arbejdsanvisning, der er underkastet tilsyn af en national myndighed;
 - b) fremme overholdelsen af disse principper, hvor dette er muligt og nødvendigt, med hensyn til anden beskæftigelse og anden erhvervsvejledning, faglig oplæring og arbejdsanvisning ved sådanne metoder som
 - (i) at tilskynde stats-, provins- eller kommunale myndigheder eller organer samt industrier og virksomheder, der ejes af det offentlige eller drives med offentligt tilsyn, til at sikre gennemførelsen af disse principper;
 - (ii) at gøre afslutning af kontrakter, der medfører brug af offentlige midler, afhængig af disse princippers overholdelse;
 - (iii) at gøre adgang til tilskud til faglige skoler og til bevilling til at drive et privat arbejdsanvisningskontor eller et privat erhvervsvejledningskontor afhængig af disse princippers overholdelse.
4. Med henblik på at fremme denne politik gennemførelse inden for alle grene af offentlig og privat beskæftigelse bør der oprettes egnede organer, der om muligt kan bistås af rådgivende udvalg bestående af repræsentanter for arbejdsgiver- og arbejderorganisationer, hvor sådanne findes, samt for andre interesserede institutioner. Disse organers opgaver skal i særdeleshed gå ud på
- a) i videst muligt omfang at træffe foranstaltninger med det formål at få offentligheden til at forstå og godkende principperne om ikke-forskelsbehandling;
 - b) at modtage og undersøge klager over, at disse principper ikke gennemføres, og — om nødvendigt ved mægling — at sikre ændring af enhver praksis, som må anses for stridende herimod; og
 - c) at optage klager, som ikke på effektiv måde kan ordnes ved mægling, til fornyet overvejelse og fremsætte udtalelser om eller træffe afgørelse af, hvilke skridt der bør træffes for at ændre en praksis, der indebærer forskelsbehandling, hvor en sådan er konstateret.
5. Enhver medlemsstat bør ophæve lovbestemmelser og ændre administrative forskrifter eller sædvaner, som ikke er i overensstemmelse med den omhandlede politik.
6. Denne politiks gennemførelse bør ikke medføre indgreb over for særlige foranstaltninger, der tager sigte på at imødegå særlige behov for personer, der f. eks. på grund af køn, alder, invaliditet, forsørgerpligter eller social eller kulturel stilling